

УДК 330.341.424(045)

ОСЕЦЬКИЙ В.Л.,д.е.н., професор,
професор кафедри економічної теорії, макро- і мікроекономіки
Київського національного університету імені Тараса Шевченка**КУЛИШ В.А.,**аспірант кафедри економічної теорії, макро- і мікроекономіки
Київського національного університету імені Тараса Шевченка**ЯЩУК Р.М.,**студент магістратури Інституту післядипломної освіти,
Київського національного університету імені Тараса Шевченка**КОНЦЕПТ ФОРМУВАННЯ НОВОЇ МОДЕЛІ ІННОВАЦІЙНОЇ ІНДУСТРІАЛІЗАЦІЇ УКРАЇНИ**

***Анотація.** В статті розглянуто теоретичні підходи до формування нової моделі інноваційної індустріалізації національної економіки як концепту подальшого розвитку України, обґрунтовано необхідність її проведення для підвищення конкурентоспроможності економіки, проаналізовано тенденції та вивчено проблеми формування нових інститутів інноваційного розвитку, за допомогою поліпшення інвестиційних ресурсів.*

***Ключові слова:** інноваційна індустріалізація, реіндустріалізація, неоіндустріалізація, нова індустріалізація, модернізація національної економіки, конкурентоспроможність.*

Осецкий В.Л., д.э.н., профессор, профессор кафедры экономической теории, макро- и микроэкономики Киевского национального университета имени Тараса Шевченко.

Кулиш В.А., аспирант кафедры экономической теории, макро- и микроэкономики Киевского национального университета имени Тараса Шевченко.

Ящук Г.М., студент магистратуры Института последипломного образования Киевского национального университета имени Тараса Шевченко

КОНЦЕПТ ФОРМИРОВАНИЯ НОВОЙ МОДЕЛИ ИННОВАЦИОННОЙ ИНДУСТРИАЛИЗАЦИИ УКРАИНЫ

***Аннотация.** В статье рассмотрены теоретические подходы к формированию новой модели инновационной индустриализации национальной экономики как концепта дальнейшего развития Украины, обоснована необходимость ее проведения для повышения конкурентоспособности экономики, проанализированы тенденции и изучены проблемы формирования новых институтов инновационного развития, посредством улучшения инвестиционных ресурсов.*

***Ключевые слова:** инновационная индустриализация, реиндустриализация, неоиндустриализация, новая индустриализация, модернизация национальной экономики, конкурентоспособность.*

Osetskiy V.L., Doctor of Economic Science, Professor of the Department of Economic Theory, Macro- and Microeconomics of Taras Shevchenko National University of Kyiv

Kulich V.A., PhD student of the Department of Economic Theory, Macro- and Microeconomics of Taras Shevchenko National University of Kyiv

Yaschuk R.M., student of the Institute of Continuing Education of Taras Shevchenko National University of Kyiv

CONCEPT FORMING A NEW MODEL INNOVATIVE INDUSTRIALIZATION OF UKRAINE

***Annotation.** The article deals with the theoretical approaches to the formation of a new model of innovative industrialization of the national economy as a concept for further development of Ukraine, the necessity of its implementation for increasing the competitiveness of the economy is considered, trends are analyzed and problems of formation of new institutes of innovation development are studied, with the help of improving investment resources.*

***Key words:** innovative industrialization, reindustrialization, neoindustrialization, new industrialization, modernization of the national economy, competitiveness.*

Актуальність проблеми. На сучасному етапі Україна відчуває гостру потребу у виробленні якісної макроекономічної політики реалізації європейського вектору економічного розвитку. Динамічне економічне зростання і синергія використання економічного потенціалу можливі лише на основі стимулювання високотехнологічного виробництва продукції з високою часткою доданої вартості. Це передбачає перехід національної економіки на нову модель інноваційної індустріалізації, провідним орієнтиром якої виступатиме формування сприятливих передумов для підвищення конкурентоспроможності економіки України. Сьогодні саме цей аспект є ключовим стратегічним пріоритетом реалізації євроінтеграційної макроекономічної політики України. Низький рівень технологічної конкурентоспроможності економіки в поєднанні з послабленням сектору

земельного державного управління погіршують стратегічні перспективи інституційних перетворень у контексті реалізації європейського вибору України. Між тим, Україна зберігає інноваційні передумови для відродження високотехнологічного виробництва та отримання вигідних конкурентних позицій у світовому розподілі праці як індустріальна країна.

Все це вимагає формування нової моделі інноваційної індустріалізації, суттю якої є перехід до відкритої диверсифікованої структури [13], здатної подолати існуючий технологічний розрив на основі впровадження у виробничі процеси інформаційних технологій.

Водночас формування самої моделі інноваційної індустріалізації потребує суттєвого теоретичного переосмислення і методологічного забезпечення, адже вибір оптимальної євроінтеграційної макроекономічної політики є, зокрема, імперативом високої активності та ефективної інноваційної діяльності в Україні.

Аналіз досліджень і публікацій. Ретроспектива показує, що формування індустріальної теорії на початку ХХ ст. протікало головним чином у формі розробки технократичних концепцій, започаткованих на ідеях А. Бурлі, Т. Веблена, Г. Мінса. Зокрема, положення сучасних індустріальних теорій почали складатися в 40-60-х роках ХХ ст. під впливом низки робіт П. Друкера, Р. Арона, Дж. Гелбрейта, Ф. Махлупа, Ч. Рейча, А. Тоффлера, Т. Шульца. У працях зарубіжних авторів почали з'являтися твердження щодо необхідності зростання промислового виробництва та поширення на всі сектори економіки інформаційно-комунікаційних технологій у контексті обґрунтування нового стану розвитку промисловості, спричиненого новою індустріальною революцією.

Ідея індустріалізації на новій технологічній основі як одного з напрямів модернізаційної стратегії знаходить підтримку у дослідженнях провідних українських учених, зокрема Ю. Бажала, А. Дуки, Б. Малицького, В. Гейця, Л. Федулової, М. Якубовського, В. Семиноженка та ін.

Проблеми інноваційної індустріалізації постають актуальними через призму світової економіки та локальні економічні кризи. Важливо мати на увазі, що прояви сучасної кризи в усіх сферах і на всіх рівнях тісно переплетені, доповнюючи й зумовлюючи одна одну. Відтак необхідність подолання фінансово-економічної кризи диктує й необхідність докласти зусиль для розкриття сучасної нової моделі інноваційної індустріалізації, дослідити інституціонально-еволюційний концепт розвитку індустріального «портрету» економіки України в процесі євроінтеграції.

Мета статті – обґрунтування теоретико-методологічних засад розробки нової моделі інноваційної індустріалізації для забезпечення конкурентоспроможності економіки України в умовах реалізації євроінтеграційної макроекономічної політики.

Виклад основного матеріалу. Інноваційна індустріалізація як модель економічного розвитку світового господарства набула своєї зрілості на початку ХХ ст. – початку ХХІ ст. та нині характеризується динамічністю, трансформативністю в процесі інноваційного розвитку з переважанням передових високотехнологічних виробництв. Оцінюючи тенденції інноваційного розвитку більшості країн, в яких значення високотехнологічного виробництва в економіці посилюється та характеризує нову індустріалізацію в глобальному масштабі, М. Кастельє звертає увагу, що наприкінці ХХ ст. суспільство пережило одну з найбільших хвиль індустріалізації в його історії [9]. Саме тому, з погляду забезпечення інноваційного розвитку у наукових публікаціях все активніше використовуються такі поняття, як: «інноваційна індустріалізація», «нова індустріалізація», «неоіндустріалізація», «реіндустріалізація», які стали модними в економічних науках, провідною сентенцією у рекомендаціях учених економістів, популярними виразами політиків. Одні дослідники вважають, що представлені поняття рівнозначні, інші - виділяють ряд відмінностей.

На нашу думку, економісти дедалі більше переконуються в тому, що вирішення актуальних економічних проблем сьогодення має «інноваційне й індустріальне коріння».

Аналіз підходів дослідників до розуміння понять «реіндустріалізація», «неоіндустріалізація», «нова індустріалізація» дозволяє розвести поняття за критеріальною ознакою (див. табл. 1).

Таблиця 1

**Критеріальний підхід до аналізу термінів
«реіндустріалізація», «неоіндустріалізація», «нова індустріалізація»**

№	Критерій	Реіндустріалізація	Неоіндустріалізація	Нова індустріалізація
1.	<i>Акцент</i>	Обробна промисловість	Обробна промисловість	Обробна промисловість
2.	<i>Ключова мета</i>	Модернізація конкурентоспроможних галузей на основі наявного потенціалу	Нові галузі промисловості, орієнтовані на заміщення імпортованих товарів	Диверсифікований промисловий сектор, здатний вирішувати завдання імпортозаміщення і випускати конкурентоспроможну експортну продукцію
3.	<i>Об'єкт інвестицій</i>	Традиційні галузі	Нові галузі	Промисловий сектор
4.	<i>Залучення промислового потенціалу</i>	Максимальне використання	Мінімальна залучення	Часткове використання

Продовження таблиці 1

5.	Обсяги фінансування	Вимагає найменшого обсягу фінансових витрат	Вимагає великої кількості інвестицій	Вимагає найбільших обсягів фінансування, розширення доступу підприємств до ліквідності
6.	Зовнішньоекономічна складова	Виробництво конкурентоспроможної експортної продукції	Імпортзаміщення в нових галузях	Виробництво вітчизняних аналогів, здатних конкурувати на зовнішніх ринках
7.	Реорієнтація	Невід'ємна складова процесу	Не є обов'язковим елементом	Невід'ємна складова процесу
8.	Державне втручання	Необхідне	Необхідне	Необхідне
9.	Інноваційна складова	Необхідна	Необхідна	Необхідна

Джерело: [13]

Слід також зазначити, що глобалізація інноваційних процесів створює унікальні можливості для багатьох країн поєднати індустріалізацію з модернізацією і має забезпечити широке впровадження високих технологій як зазначає Дж. Стігліц для відновлення промислового виробництва [21]. Тільки в такий підхід можна забезпечити поширення виробництва нових видів товарів і послуг на основі інноваційної складової структурних змін в економіці і за рахунок цього забезпечити процес реіндустріалізації (головна умова економічного зростання в США) [6].

Зазначимо, що індустріалізація розвинених країн означає не повернення в минуле, а корінне переосмислення виробництва. Використання цифрових технологій у виробничому процесі від розробки до розподілу, створив умови для третьої промислової революції, що вплине на перерозподіл позицій у світовому технологічному просторі. Темп революції визначатимуть дві сили: економне витрачання енергетичних та сировинних ресурсів, а також перехід до децентралізованої та орієнтованої на внутрішній попит моделі виробництва [19].

При дослідженні ролі і змісту нової індустріалізації важливого значення набувають ті якісні зміни, які отримує національне господарство в результаті її здійснення. Мова ведеться не просто про відтворення традиційних промислових виробництв з такими самими техніко-технологічними параметрами, а на основі використання прогресивних технологічних процесів. Тим самим нова індустріалізація по суті набуває рис інноваційності. І власне такий характер індустріалізації дає можливість ідентифікувати її за інноваційну [8].

Обґрунтовуючи політико-економічну сутність нової індустріалізації, Л. Бляхман визначає її як перехід від машинного до роботизованого виробництва, від рентаборгової до інноваційної економіки, що докорінно змінює зміст та умови праці, підвищуючи її ефективність [14].

Саме нова індустріалізація як процес зміни моделі поведінки економічних суб'єктів спрямовується на оновлення існуючої інституціональної структури інноваційної економіки. Нова індустріалізація пов'язана з підвищення ефективності інноваційних процесів для удосконалення і розширення обсягів упровадження технологій, заснованих на використанні традиційних форм руху матерії і що особливо важливо, зі створенням принципово нових революціонізуючих виробництво технологій. В якості обмежень щодо здійснення нової індустріалізації є інституційна нерозвиненість наявних інститутів розвитку, глибинні проблеми стратегії і тактики реформ, що перешкоджають визначенню інституціональних контурів становлення інноваційної економіки. Формування нових інститутів – одне із найважливіших завдань макроекономічної політики, що повинна стимулювати економічні інститути інноваційного розвитку, підвищувати ефективність політичних структур, підтримувати соціальні організації; активізувати діяльність освіти, науки, культури [18].

Сам старт формування відповідних інститутів є важливим стимулом інновації. Традиційна індустріально-інституціональна модель може розцінюватися як фактор стримування розвитку і навіть деградації. Зрушення ж у напрямі високотехнологічності без попереднього формування інститутів, розрахованих на інновації, є просто неможливим [15].

Отже, важливість вибору потребує конкретизації та врахування змін, що для інноваційного розвитку є обов'язковими. Саме інститути визначають рівень інноваційного розвитку економіки окремих країн, регіонів.

Ефективний вплив інститутів на інноваційний процес передбачає їх адаптацію до наявних умов у період структурних та інституційних змін. Така адаптація полягає не лише у пристосуванні інститутів до зміни умов, але й у формуванні здатності цих інститутів до розвитку і вдосконалення у процесі зміни економічних систем. У практичній площині інститути повинні не лише функціонувати, обслуговувати економічні процеси у цих умовах, але й розвиватися під час своєї взаємодії у такому напрямі, щоб активізувати ці процеси, стимулюючи позитивні тенденції та нівелюючи негативні. Взаємодіючи, особливо в умовах глобальних викликів, економічні інститути здатні суттєво стабілізувати економічні процеси. Виступаючи як вбудовані в економіку стабілізатори, вони можуть стимулювати чи стримувати інноваційний розвиток, посилювати чи послаблювати процеси накопичення капіталу, підвищити чи зменшити деіндустріалізацію, десоціалізацію економіки, дисфункціональність держави та багатьох інститутів [1].

Модернізувати економічні інститути, повернути їх на шлях інноваційного розвитку у більшості випадків можуть тільки структурно-інституціональні зміни. Інституціональні зміни в структурі української економіки дедалі більше пов'язуються із спроможністю нових інститутів у здійсненні економічних реформ, спрямованих на інноваційну модернізацію національного господарства з урахуванням пріоритетів теорії і політики інноваційної економіки.

Ця мета багаторазово декларувалася в програмних документах соціально-економічного розвитку України, але через відсутність адекватних методів проведення макроекономічної політики не була досягнута. Україна гостро потребує інноваційного ривка, а отже інституційних змін, які створюють сприятливі умови для цього. Для досягнення цієї мети в різних країнах розробляються й реалізуються інноваційні проекти, спрямовані на стимулювання нововведень і модернізацію економіки. Модернізаційна стратегія має базуватися насамперед на побудові інституційних механізмів забезпечення позитивних системних структурно-інноваційних зрушень, а не модифікації управлінських впливів.

Необхідність і значущість дослідження окресленого питання визначається ще й тим, що для будь-якої національної економіки характерна своя панівна сукупність інноваційно-технологічних факторів, що і дозволяє однозначно ідентифікувати цю модернізацію.

Найбільш вагомою перешкодою для відновлення індустріального потенціалу в Україні є брак внутрішніх інвестиційних ресурсів і технологічна відсталість, що передбачає необхідність залучення іноземного капіталу. Однією з вагомих передумов залучення додаткового інвестиційного капіталу в економіку України може стати зміна інвестиційних стратегій у провідних країнах світу, якою позначився посткризовий період розвитку світової економіки [4].

В умовах інтеграційних процесів в сучасному світі, надходження іноземних інвестицій стає одним із головних критеріїв статусу країни, її успішності у входженні до світового господарства. Соціально-економічний і політичний розвиток України на сучасному етапі спрямований на формування розвиненої відкритої ринкової економіки. Дефіцит власних джерел фінансування економіки провокує потребу залучення іноземних інвестицій, які, в свою чергу, одним з вагомих засобів задля досягнення економічного зростання економіки, технологічного переоснащення виробництва, розвитку експортних галузей.

Згідно з даними Національного банку України, станом на 30 червня 2018 року обсяг іноземних інвестицій в економіку України склав 153 336 млн дол. США. Згідно з даними Державної служби статистики України, обсяги прямих іноземних інвестицій з 1994 року по 2018 рік збільшились майже в 178 рази. Тенденція до збільшення обсягів прямих іноземних інвестицій спостерігалась до 2014 року, однак в період з 2015 по 2016 роки характеризувався зменшенням даного показника. В 2017 році Україна змогла відновити позитивну динаміку. Обсяг залучених прямих іноземних інвестицій (акціонерного капіталу) в економіку України з початку інвестування станом на 31 грудня 2017 року становив 39144 млн дол. США, в порівнянні з 37513,6 млн дол. США у 2017 році (приріст складає 1 630,4 млн дол. США) [7].

Слід зауважити, що значна частина прямих іноземних інвестицій в українську економіку протягом усього періоду незалежності спрямовувалась у придбання вже існуючих підприємств, їх розширення, реконструкцію й модернізацію. Насамперед, це стосується промислових підприємств. Однак оснащення промислового виробництва новою технікою та технологіями, особливо отриманими в результаті проведення власних фундаментальних та прикладних наукових досліджень, вимагають мобілізації значного інвестиційного ресурсу. Прямі іноземні інвестиції, що спрямовувались і в інші галузі та сфери національної економіки, здебільшого спиралися на вже існуючу матеріально-технічну базу, а не створювалися на основі сучасних технологій [16].

В контексті сказаного та дослідження світового досвіду, модернізація національної економіки може розглядатися як інноваційна модель та інституційний механізм економічного розвитку. Водночас економічна модернізація представляється як інноваційний процес, що здійснюється під впливом необхідних технологічних перетворень, які сприяють розвитку конкурентного середовища та суміжних інституцій. Базові структурні і відповідні інституційні зміни є основними складовими в модернізації національної економіки. Головний результат модернізації економіки – зміна інноваційних процесів, які є основою диверсифікації виробництва, підвищення його енергетичної та ресурсної ефективності. Поряд із технологічними інноваціями в глобальному світі важливою є роль інновацій у формуванні людського капіталу. Розглянута в зазначеному контексті модернізація має специфічні цілі економічного розвитку та параметри національної інноваційної політики.

У цьому контексті модернізація інститутів і реформування інституційного сектору органічно пов'язані з діяльністю інституційних одиниць державного й муніципального секторів, а також «реальної економіки». Матеріальною основою розвитку реальної економіки є якість її інститутів і швидкість, з якою вони реагують на фінансово-економічну кризу (шляхом створення різних бар'єрів для її поширення або іншими словами методами), та розмір, характер і стан наукових досліджень, поліпшенням координації та об'єднанням зусиль науки і виробництва на заслугах концепції «потрійної спіралі», доведенням обсягів фінансування наукових досліджень і розробок у середньостроковій перспективі до 3% ВВП [10].

Становлення ефективних інституційних секторів економіки, а головне інститутів їх розвитку не є можливим під впливом рудиментів минулого. У національній економіці потрібно формувати таку інституційну структуру, яка забезпечить однакові конкурентні правила гри, упорядкованість трансакцій, об'єктивність економічних законів, недопущення дисфункціональності сучасного ринку. Глобалізація суттєво модернізує традиційне розуміння інститутів національної економіки, які раніше розглядалися як інститути, що мають

знаходити кошти для інвестування інноваційних проєктів. Нова теорія модернізації інститутів інституційних секторів зосереджується на взаємодії ринків і держав, співпраці між державними і ринковими інститутами, охоплює міжнародні й національні аспекти проблем інституційних секторів [17].

Ключем до механізму створення конкурентоспроможності стає технологічна перевага (технічна й організаційна інноваційність) – здатність створення нових знань і швидкість їх впровадження суб'єктами підприємництва. Інноваційність і науковість продукту стають одним з основних критеріїв визначення його конкурентоспроможності, а можливість оволодіння сучасними детермінантами конкурентоспроможності безпосередньо залежить від рівня розвиненості нової індустріалізації в країні. За таких умов більшість країн виявились неспроможними до одночасного реформування інституційної та технологічної структури економіки і були стрімко відкинуті на периферію світового господарства.

Для виявлення нових напрямів інноваційної індустріалізації, а головне – знаходження власної технологічної парадигми, необхідний зростаючий приплив інвестиційних ресурсів, який стає своєрідним виявом внутрішньої сили національної економіки. Залучення інвестицій в інноваційний розвиток національної економіки дасть змогу мати ефективні інструменти для досягнення та підтримки конкурентних переваг. Разом з тим практика довела, що часто інвестиції спрямовуються не на запровадження передових технологій, а навпаки, в технології вчорашнього дня. Економіці завдаються подвійні збитки. До того ж, поширюючи застарілі технології, інвестиції «консервують» відставання, не підвищують ефективність економіки, а отже, не стимулюють інноваційний розвиток.

Важливий висновок щодо цього напряму полягає в тому, що ефект зростання конкурентоспроможності національної економіки досягається за умови, коли інвестиції й інновації взаємопов'язані як структурно-функціональні фактори, якість співвідношення яких забезпечить структурні технологічні зміни та формування стратегії економічного розвитку. Якщо структура інвестицій відповідає технологічній структурі економіки, то тим самим забезпечуються конкурентні переваги, але в межах існуючої стратегії національної економіки. Для того, щоб здійснити структурні технологічні зміни та забезпечити розвиток конкуренції високих технологій, необхідно, щоб інвестиції, забезпечуючи удосконалення усіх видів інноваційної діяльності, пріоритетно зосереджувалися на тих технологіях, які визначають конкурентний розвиток національної економіки, тобто поліпшення її структури на новій інноваційній основі. Стратегія і тактика розвитку останніх має стати складовою інвестиційно-інноваційної моделі.

Розробка конкурентної стратегії значною мірою означає вироблення широкого формування того, якими будуть структурно-інноваційні зміни національної економіки, її цілі та яка політика є необхідною для її досягнення [12].

Критичний аналіз стратегії модернізації національної економіки наптовхує на думку про те, що в сучасних умовах господарювання існуючі парадигми економічного розвитку повинні зазнати певних структурно-інноваційних змін. На нашу думку, з урахуванням положень сучасних теорій модернізації та інноваційної індустріалізації (теорії дифузії інновацій, теорії циклічно-нерівномірного розвитку економіки) і особливостей переходу від ринкової моделі економічного розвитку до управлінської моделі економічного розвитку на основі інвестицій та інновацій постає проблема створення засад нової парадигми структурної політики, якої дотримувалися в умовах модернізації національної економіки.

Тому процес формування нової парадигми модернізації національної економіки нерозривно пов'язаний із розробленням парадигми структурно-адаптаційних змін національної економіки, що в умовах інноваційних зрушень є вкрай важливим та необхідним, адже подолання так званих «провалів ринку» та «провалів держави» можливе за рахунок інституційного підходу щодо вироблення ефективних механізмів державного стимулювання здійснення нової індустріалізації у руслі загальнонаціональних пріоритетів та інтересів розвитку, що потребують затвердження відповідного законодавчого підґрунтя.

Модернізація та цілісність національної економіки забезпечується просторовою концентрацією людських, економічних, технічних, соціальних інформаційних і природних ресурсів. Така економіка не може не відчувати на собі сучасних технологічних детермінант модернізації загалом і інституційного механізму відтворення. Ці детермінанти аналізуються вченими з усього світу. Відбувається взаємозв'язок інституційних екзогенних факторів і залежностей, що інтегрують окремі суспільні елементи у структурній мережі та створюють можливі правила гри, з ендогенними факторами, зв'язками і залежностями функціонування національної економіки, які формують національні і локальні єдності та надають інтеграційної міцності державам і можливість підприємцям брати участь у реалізації потенціалу модернізації національної економіки. Постає проблема пошуку інституційних підходів до механізмів реалізації цього курсу, обов'язковою складовою яких має бути системний механізм впливу на процес формування інтеграційно-інноваційного вектора попри надмобільність ринкових факторів.

Однак, як переконливо доводить практика, системні зміни не можуть відбуватися інакше, як через поєднання глибоких соціальних та організаційних змін, що доповнюються технологічними імперативами та інноваціями, і цей процес обов'язково потребує тривалого часу. При цьому, імперативи інноваційної індустріалізації як моделі економічного розвитку України залишаються туманними, достатньо конкретно не визначені обриси забезпечення розвитку соціально-орієнтованої економіки в Україні. Інноваційна модель розвитку економіки, що існує в Україні, наразі не тільки суттєво утруднює модернізацію економіки, але й з великим рахунком призупиняє її реалізацію на невизначений час. Поки що всі намічені кроки в напрямі інноваційної індустріалізації свідчать швидше про імперативи неповернення до кризового стану економіки, а не

про її інноваційний розвиток.

Висновки. Отже, можна зробити висновок, що сучасна стадія розвитку національної економіки висуває необхідність формування нової моделі інноваційної індустріалізації всієї системи соціально-економічних відносин і продуктивних сил, що найбільш повно відповідають національній специфіці. Створення конкурентних переваг на основі інноваційної індустріалізації, розвиток національних інноваційних систем, які гнучко реагують на структурні умови технологічного розвитку, активатори циклічних процесів, інституційні регулятори соціально-економічного розвитку, стають ключовими елементами модернізації національної економіки. При цьому всі структурні елементи мають однакове значення в процесі формування і розвитку національної інноваційної системи, що дозволяє констатувати їхню певну уніфікованість.

Таким чином, здійснення інноваційної індустріалізації як моделі економічного розвитку України повинно здійснюватися комплексно за всіма ключовими компонентами: інституційною, соціальною, кадровою та освітньою, що підтверджується практикою багатьох країн – окремі одиничні науково-технологічні прориви за відсутності конкурентоспроможної промисловості не дозволяють провести повноцінну модернізацію, засновану на інноваціях.

Література

1. Бойко А. Стійкість національної економіки: теорія, методологія, практика / А. Бойко ; НАН України, Ін-т екон. та прогнозув. НАН України. – К., 2014. – 288 с. – С. 247
2. Валовий внутрішній продукт за 2018 рік СНР-2008 [Електронний ресурс] // Державна служба статистики України. – Режим доступу: http://www.ukrstat.gov.ua/operativ/operativ2018/vvp/vvp_kv/vvp_kv_u/vvppr_kv2018u.htm
3. Валовий внутрішній продукт України у фактичних цінах за 2017 рік [Електронний ресурс] // Державна служба статистики України. – Режим доступу: http://www.ukrstat.gov.ua/operativ/operativ2017/vvp/vvp_kv/xls_new/vvpf_kv2017xl_u.zip
4. Вешко А. Реіндустріалізація країн Єврозони як передумова промислового ренесансу економіки України [Текст] / А. Вешко // Журнал європейської економіки. - 2013. - Т. 12 (№ 2). - С. 233-242. – С. 234
5. Випуск товарів та послуг за 2000-2012рр. СНР-2008 [Електронний ресурс] // Державна служба статистики України. – Режим доступу: http://www.ukrstat.gov.ua/operativ/operativ2014/vvp/vvp_rik/vvp_rik_u/vtp_08_u.htm
6. Зверяков, М. І. Глобалізація і деіндустріалізація: зміст, суперечності та способи їх розв'язання / М. Зверяков // Економіка України. – 2017. – № 11. – С. 3–16 ..
7. Зовнішньоекономічна діяльність [Електронний ресурс] // Державна служба статистики України. – Режим доступу: http://www.ukrstat.gov.ua/operativ/menu/menu_u/zed.htm
8. Інноваційна індустріалізація національної економіки: монографія / А. П. Дука. - Київ : Вадекс, 2014. – 423 с. – С. 17
9. Кастельс М. Информационная эпоха: экономика, общество и культура / Пер. с англ. под науч. ред. О. И. Шкаратана. — М.: ГУ ВШЭ, 2000. — 608 с.
10. Кіндзерський Ю. В. Деіндустріалізація та її детермінанти у світі та в Україні / Ю. Кіндзерський // Економіка України. – 2017. – № 11(672).. – С. 48–72. – С. 51
11. Корпоративні структури в національній інноваційній системі України / За ред. Л.І.Федулової. – К.: Вид-во УкрІНТЕІ, 2007. – 812 с. – С. 87-88
12. Мальцев А. А., Мерсиер-Суисса К., Мордвинова А. Э. К трактовке понятия «реиндустриализация» в условиях глобализации // Экономика региона. — Екатеринбург: 2017. — Т. 13, вып. 4. — С. 1044-1054
13. Нова індустріалізація: виклики, можливості та перспективи для України // Резолюція конференції // ТПП України. – К.: 15 грудня 2017 р. – Режим доступу: <http://myicci.com.ua>
14. Новая индустриализация России. Теоретические и управленческие аспекты : монография / под научн. ред. И Ф. Газизуллина. – Санкт-Петербург : НПК «РОСТ», 2014. – 237 с. – С. 7
15. Пахомов С. Ю. Економічне зростання в контексті інституціоналізму / С. Ю. Пахомов // Формування ринкових відносин в Україні. - 2013. - № 4. - С. 11-16. – С. 15
16. Переверзева А. В. Оцінка сучасного стану залучення іноземних інвестицій в економіку України / А. В. Переверзева // Вісник Запорізького національного університету. Економічні науки.–2016. - №1.– с. 74-81.– С. 78
17. Фінанси інституційних секторів економіки України: Монографія /за ред. Т.І. Єфименко, М.М. Єрмошенка. – К.: ДННУ «Акад. фін. управління». 2014. – 584 с. – С. 246
18. Яненко І. Г. Організаційно-управлінські ресурси інноваційного розвитку економіки: методологія та практика: монографія / І.Г. Яненко. – Миколаїв: Вид-во ЧДУ імені Петра Могили, 2012. – С. 380.
19. Krugman P. The Return of Depression Economics and the Crisis of 2008. – New York : W.W. Norton @ Company, 2009. – 214 p.
20. Stigliz J. The Price of Inequality: How Today's Divided Society Endangers Our Future. – New York : W.W. Norton @ Company, 2012. – 506 p.